

ἀπομαγειρεύω λόγ. πολλαχ. ἀπομαγερεύω πολλαχ. ἀπομαερεύω Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαγειρεύω.

Παύω νὰ μαγειρεύω, τελειώνω τὸ μαγεῖρεμα: "Ὅσο ν' ἀπομαγερεύω μὲ παίρνει μεσημέρι πολλαχ. Δὲν ἐπομαέ-
ρειψες ἀκόμα; — Ἀπομαερεμένα ἔχω, τώρα θὰ βγω καὶ ὠ-
ῶξω Νάξ. ('Απύρανθ.)

ἀπομαγεύω Ἡπ. — ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 20.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαγεύω.

Μαγεύω πολύ, γοητεύω τινὰ ἰσχυρῶς: Τὸ νησιὶ τὸν ἀπο-
μάγευε ΓΨυχάρ. ἔνθ' ἀν. || Ἄσμ.

Φόντας τὴν ἀπομάγεψε κίνησε γιὰ κοντά του
Ἡπ.

ἀπομαγιάζω ἀμάρτ. ἔπομαγιάζω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαγιάζω.

Τελειώνω τὸ μάγισμα, τὴν πρώτην καὶ προπαρα-
σκευαστικὴν ἄρσιν διὰ τὴν προσεχῆ σποράν.

ἀπομάγνιν τό, ἀμάρτ. ἔπομάγνιν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. μαγνίν.

Τὰ ἐκ δευτέρου κοσκινίσματος διὰ λεπτοτάτου κοσκί-
νου προερχόμενα λεπτά πίτυρα καὶ χονδρότερα ἄλευρα.

ἀπομάγνινος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἔπομάγνινος Κύπρ. ἔπο-
μάγενος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπομάγνιν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ινος.

Ἐπὶ ἄρτου, ὁ παρασκευαζόμενος ἀπὸ ἀπομάγνιν:
Ψωμὶά ἔπομάγνινα.

ἀπομαδῶ πολλαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαδῶ.

Μαδῶ ἐντελῶς, τελειώνω τὸ μάδημα: Σοῦ στέλνω ἕνα
περιστέρι, ἐγὼ τοῦ μάδησα τὰ φτερά, ἐσὺ ἀπομάδα το πολλαχ.
|| Φρ. "Ὅρνεο κάθεσαι, πονλλὶ μαδάει, ἂν δὲν τ' ἀπομαδήσῃ,
νὰ μὴν ὀχτωήμερήσῃ (πρὸς τὸν ἀποπατοῦντα ἀναιδῶς ἐν
τόπῳ ἐμφανεῖ) Πελοπν. (Λάστ.)

ἀπομαζεύω πολλαχ. ἔπομαζεύω Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαζεύω.

Μαζεύω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ μαζεμα πολλαχ.: "Ὅσο
νὰ ἔπομαζέψωμε τοὺς ἐλαιῆς, μᾶς πῆρε ἡ νύχτα πολλαχ.
|| Φρ. Ἐπομαζεύω τοὺς γρόθους μου (σφίγγω τοὺς γρόνθους
μου) Χίος || Ἄσμ.

Τοὺς γρόθους του ἔπομάζεψε τὸ ἥσπαν τοὺς ἀλυσίδες
Χίος

ἀπομάζι τό, ἀμάρτ. ἔπιμάζι Σαμοθρ. Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαζώνω.

Πληθ., οἱ ὑπολειπόμενοι ἐπὶ τοῦ δένδρου καρποὶ μετὰ
τὴν συγκομιδὴν συλλεγόμενοι ὑπὸ τῶν πτωχῶν, συνήθως
ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν. Πβ. ἀπομαζούδι.

ἀπομαζούδι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαζώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούδι.

Συνήθως πληθ., οἱ ὑπολειπόμενοι ἐπὶ τοῦ δένδρου
καρποὶ μετὰ τὴν συγκομιδὴν: Εἶδα τὰ ἔθελος τ' ἀπομα-
ζούδια κ' ἠπάαινες κ' ἐνεμάζωνές τα; Συνών. ἀπομά-
ζωμα 1, κοκκολόγι. Πβ. ἀπομάζι.

ἀπομάζωμα τό, Ἄνδρ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.)
Σκόπ. Σῆρ. Χίος κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαζώνω.

Συνήθως πληθ. 1) Ἀπομαζούδι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.:

Μάζωξα δύο χαράριμα ἀπομάζωμα ἀπὸ τοῖς ραβδισμένους μου
βελανιδέας. Ἐπῆρα τ' ἀπομαζώματα Χίος. β) Μεταφ. ἐπὶ
ἀνθρώπων, εὐτελής, οὐτιδανὸς Πελοπν. (Μάν.) Σῆρ.: Μα-
ζώφτηνα ὅλα τ' ἀπομαζώματα τοῦ χωριοῦ Μάν. Εἶναι κάθε
καρυδῆς, ἕνας κ' ἕνας, ὅλα τ' ἀπομαζώματα αὐτόθι. Συνών.
ἀπόβρασμα Β 2. 2) Τὸ τέλος τῆς συγκομιδῆς τῶν
ἐλαιῶν Κρήτ.: Κοδὰ ἔς τ' ἀπομαζώματα θὰ κάμουνε τὸ γάμο.
Ἐδὰ ἔς τ' ἀπομαζώματα ἐποσταθήκανε καὶ δὲν ἐρχοῦνται ὁλοῦ
ἔς τ' ἐλαιῆς.

ἀπομαζώνω Κρήτ. κ.ά. ἀπομαζώνου Ἡπ. (Ζα-
γόρ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαζώνω.

1) Τελειώνω τὸ μαζεμα, συλλέγω, συγκομίζω τὰ ὑπο-
λειφθέντα, συνήθως ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἀν.: Τ' ἀπόμασα τοὺ
σ' τάρ', δὲν ἀπονυμ'νίδῃ τίποντα Ἡπ. (Ζαγόρ.) 2) Στεγο-
χωρῶ, φέρω εἰς ἀδιέξοδον, ἐπὶ διώξεως ἡ κυνηγίου Κρήτ.:
Ἄσμ.

Ἐκεῖα ἔφταξεν ὁ Τσουδερός καὶ τὸν ἀποζυγώνει,
ὥσάν ὁ σκύλλος τὸ λαγὸ ποῦ τὸν ἀπομαζώνει.

ἀπομαθαίνω κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ.) ἀπομαθάνω
Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπομανθάνω.

1) Λησμονῶ ὅτι ἔμαθον Πόντ. ('Αμισ. Ἀργυρόπ. Κε-
ρασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ματζούκ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Ἐμαθεν ἀτο καὶ κ' ἐπορεῖ ν' ἀπομαθάν' ἀ (ἀντί: ἀπομαθάνῃ ἀ)
Κερασ. Ἐπέμαθεν τὸ τραβῶδ' Τραπ. Ἐπέμαθεν τὸ κλέψιμον
(ἔπαυσε νὰ κλέπτῃ) αὐτόθι. Μὲ τ' ἄλλας ἔμορφα ἐπέμαθεν τὴν
καῖβῃ (ἔπαυσε νὰ πίνῃ καφέ) Κοτύωρ. || Παροιμ. Ὁ σκύλλον
ντ' ἔμαθεν ἄλλο κ' ἀπομαθάν' (δυσκόλως ἀποβάλλονται αἱ
κακαὶ ἔξεις. τὸ κ' ἀπομαθάν' ἐκ τοῦ κ' ἀπ. . .) Χαλδ. κ.ά.

2) Μανθάνω ἐντελῶς κοιν.: "Ὅσο νὰ ἀπομάθω τὸ μά-
θημά μου, μὲ πῆραν τὰ μεσάνυχτα.

ἀπομάθεμαν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπομάθημα.

Τὸ νὰ λησμονῇ τις ὅσα ἐγνώριζεν.

ἀπομαθίζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. μαθίζω.

Κάμνω τινὰ νὰ ἀπομάθῃ, νὰ ἀποβάλλῃ συνήθειάν τινα
συνήθως κακὴν ἔνθ' ἀν.: Ἐπεμάτσα τὸ παιδὶν τὸν κλεψίον
(τὴν κλοπὴν) Τραπ.

ἀπομάθισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπομαθίζω.

Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἄλλον νὰ ἀποβάλλῃ ἔξιν τινὰ συνήθως
κακὴν.

ἀπομαίνω Κάρπ. Κρήτ. ἀποδαίνω Δ.Κρήτ. ἔποι-
μαίνω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ μεταγν. μαίνω. Διὰ τὸν
τύπ. ἀποδαίνω πβ. ἀμάδα - ἀμπάδα, ἀμασκάλη
- ἀμπασκάλη κττ. Πβ. καὶ ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 129 κέξ.

1) Παύω τὸν θυμὸν μου, καταπραῖνομαι Κρήτ. (Κατσιδ.
κ.ά.): Ἐμάνισε κι ὅ,τι κι ἀνὲ δοῦ λέω δὲ ἔδομαινε Κατσιδ.
Ἐποίμανε κείνος ἐδὰ μὲ ὁλεὰ Κρήτ. 2) Ἐπὶ ἄλγους,
οἰδήματος ἢ ἄλλου ἐρεθίσματος, καταστέλλομαι, πραῖ-
νομαι Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.): Ἀμα βάλης ἔς τὸ προῆξιμο
καταπλάσματα, θὰ ποιμάνῃ Κατσιδ. Δὲν ἀποδαίνει ὁ πόνος του
Δ.Κρήτ. 3) Ἐπὶ πυρᾶς, παύω νὰ ἀκμάζω, ἀρχίζω νὰ
σβήνῃ Κάρπ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.): Ἐπόμανεν ἡ φωτιά καὶ
δὲν ἐπῆθη καλὰ τὸ φαγεῖ Κάρπ. Εἶναι μὲ ὁλοῦ ὥρα ποῦ

